Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

GUNNAR JØRGENSENS SKOLE

1960—61

Det femogtyvende år —

En sommerferie-hilsen
til elever, lærere og forældre

Aldrig færdig,
altid på vej ...

En syvårs purk ved en skoleport —
et morgen-under — hvor helligt, stort!

Med mor ved hånden de første skridt
— og rummet åbner sig himmel-vidt.

Han knuger hånden, den lille fyr:
»Har skolen bøger med eventyr?

Og må man lege? Og må man le?«
Mor smiler vidende: »Vent — og se!«

Og pogen vokser sig klog og stor
blandt sagn og sange og tal og ord.

Der skinner sol. Og det regner, sner.
Et forår grønnes. Et vårbrud sker.

Og før det anes, har — fyldt med ånd -
det ene år rakt det andet hånd.

Farvel til livet bag skoleport —
Pårny et morgengry, ungt og stort!

G. J.

»Skoleliv er menneskeliv . . .«
H. C. FREDERIKSEN

FEMOGTYVE år er gået, siden skolen begyndte sit virke i en hvid villa på Svanemøllevej. Her flokkedes en skare små og store »fribyttere« fra vidt forskellige hjem og med vidt forskellige forudsætninger. Mange var af en eller anden grund kørt fast i den skole, de kom fra, og skulle i de kommende år svejses sammen i et glad kammeratskab og prøve på at få noget ud af tilværelsen. Menneskeligt og fagligt. De mødte alle frem med spændte forventninger og var som grundstamme med til at præge livet i den nyåbnede privatskole . . .

Mit mål var at give hver enkelt elev lyse og venlige voksekår. Skolen skulle skabe grobund for en personlig udvikling, der ikke hæmmedes af autoritær preusserdisciplin, men snarere var i slægt med Grundtvigs skoletanker, når han taler om, at »alting ventes i naturens orden«. Skolen skulle være et fristed, hvor solen skinnede og lærkerne sang. Den skulle være en boplads, hvor hvert enkelt barn følte sig tryg i sin tilværelse.

— Og nåede vi så i årenes løb dette høje fremtidsmål? Blev drømmen virkelighed? — Jeg ved det ikke. Andre må fælde dom. — Men jeg véd, at skolen altid har søgt at holde ideens fane højt. Trods alskens kritik fra forældre, som mente, vi »forkælede« ungerne og gav dem for frie tøjler, har det stedse været vort mål at gøre *tillid, arbejdsglæde, kærlighed* og *godt humør* til de fire grundpiller, der bar vort lille skolesamfund.

Er det herigennem lykkedes os at få en og anden forsagt sjæl til at ranke sig og gro en sund og stille vækst — og har vi nu og da evnet at kaste solskin ind over et barneliv — — da har vi ikke *helt* forgæves drevet pædagogik i Hellerup!

Gunnar Jørgensen.

Så gik igen et arbejdsår —

Tale ved årsafslutningen 1960

Så blev det atter *sommer* — og før sommeren brød frem i al sin vælde og skønhed, gennemlevede vi *foråret* med de spæde lyse nætter og de kvidrende småfugle i villabyens havehegn ...

Nu véd jeg ikke rigtigt, om »forår« just er det mest træffende billede på de måneder, vi netop har gennemlevet, jo — nok for skolens yngste og yngre disciple, der endnu ikke er rykket op i eksamensalderen. For *dem* har skoledagene nærmest været et eldorado af uventede fritimer og et solfyldt lykkeland, hvor dagene var et væld af festlige timer — lige fra vi sang morgensang under kastanjetræet, og til klokken ringede ud efter sidste time. Men for *jer* eksaminander, som sidder her efter veloverstået slutspurt, kunne det jo nok af og til knibe med at synge med på sangen om »den fagre tid, vi vented så længe«. Det *er* jo slet ikke så nemt at fryde sig over en forårskåd solsort, der sidder og fløjter i birketræets top, når ens halvdårlige samvittighed hvisker noget om, at man egentlig burde stoppe vat i ørene og gå om bord i en hoben uregelmæssige verber. Og det hjælper heller ikke stort, at familien vender hjem fra en tur i skoven og fortæller, at Dyrehavens hvidtjørne aldrig har blomstret så vidunderskønt som i år — når man er tvunget til at blive siddende på sin hale og hamre matematiske formler ind i en hullet hjerne for at opnå en blot nogenlunde pæn karakter ved det grønne bord. Ak nej, — det er ikke lutter lagkage at have læseferie, mens guldregn og syrener står i flor og nattergalen fløjter i naboens havehegn. Men det er nu engang prisen, man må betale, når man har været så dumdristig at melde sig ind i en »højlærd eksamensskole«. Man kan ikke på een gang dyrke videnskab og ligge på ryggen i en hængekøje, når man lever i et land, hvor de gamle guder er blevet afløst af et glubende eksamensuhyre, behængt med krydser og minus'er og overbroderet med enerverende trediedelspoints! Lov følge — eller land fly!

Og så lader det jo endda til, at I — trods alt — er sluppet forholdsvis frelst gennem eksamenstidens mareridt uden at ende som rystende nervevrag og udmarvede gespænster. Enkelte af jer har måske endda taget ved lære og opdaget, at der kan være noget vist tilfredsstillende i at sætte alle sejl til for at nå et mål. En gammel digter har engang sagt — og de gode gamle digtere sagde nu alligevel tit et og andet klogt, som vil

leve, når nutidens åndløse cha-cha-cha og bla-bla-bla for længst er gået i glemmebogen! — han sagde: »Lykkeligst at hvile på er fuldendte gerning!« Tag *det* med jer ud i livet! — Og de enkelte, for hvem det glippede af den ene eller anden grund — glem hurtigt det lille nederlag! Eksamen er jo ikke med urette blevet kaldt »tilfældighedernes cirkus« — og der ligger tusinder af chancer og venter uden for din dør. Grib dem — og tab ikke modet, fordi en enkelt appelsin ikke ramte i din turban. Verden står nok endda!

— Og så ikke et ord mere om eksamen og karakterer. Lad os vandre til solrigere egne — og på skoleårets sidste dag huske hverandre på, at *en skole* er andet og mere end knirkende remser og støvede gloser. En skole er en levende verden, hvor hver dag danner rammen om et forår — *et vårbrud* — hvis mage man skal lede længe efter. Her flyver små kvidrende lærker op mod den blå morgenhimmel — og lys og livsglad latter sprudler dagen igennem frem som rislende kilder, mens duftende violer og dugvåde snerler smiler langs skovbryn og stendiger. Men i skolen går der også stænk af stille forårsregn og sus af tunge tordenbyger, mens kornet grønnes og gulner. Det hører sig til, hvor et forår gror. — Og er det for »poetisk« sagt — så lad mig tolke skolens mål prosaisk og ønske, at I foruden gode og solide kundskaber fik et og andet ud af skolelivet, som I kan »leve på«. Det kan være en stille oplevelse under en morgensang — et opmuntrende smil, når verden gik jer imod — eller blot en tryg fornemmelse af, at I var inde i et fællesskab, hvor vi ville hinanden det godt!

Og lad os så med god samvittighed »blænde op« for sommeren og drage ud i dens eventyrrige: Lad os strejfe hen ad støvhvide veje og indånde duften fra de vilde roser og den krydrede hyldebusk. Lad os samle nye kræfter — og mærke, vi *lever!*

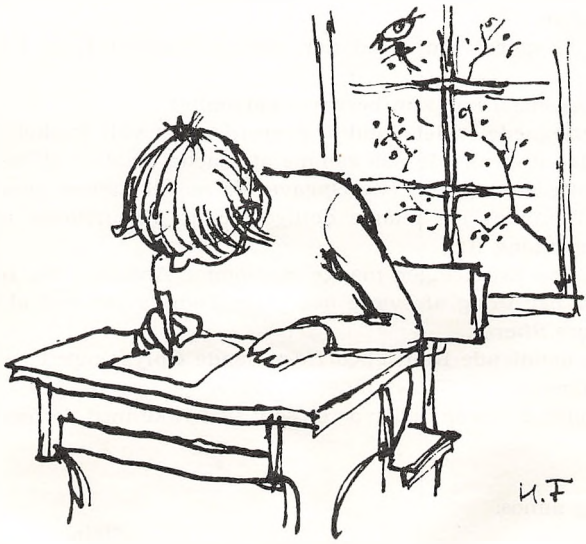

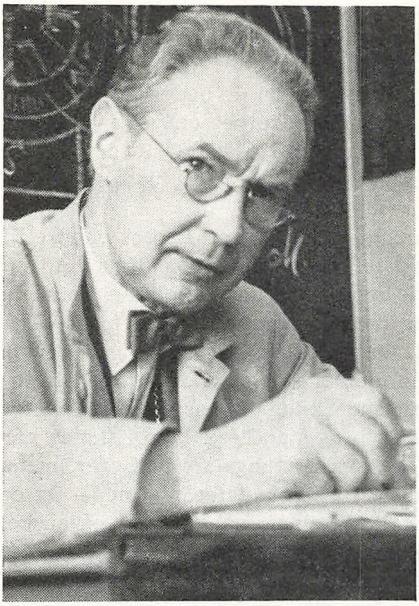

FEMOGTYVE AAR

Der var engang. Saadan begynder mangt et Æventyr. Men ogsaa om noget reelt Forbigangent kan man udtale sig med samme Begyndelse. Alt, hvad vi har oplevet, er optaget paa Hjernens »Baandoptager«, og, vi behøver blot at lade denne indre Virkelighed komme frem igen, saa opdager vi, at det, som var, stadig er - blot ikke i Tidens Verden.

Saadan ogsaa med vor Skole. Den blev undfanget i en Digters Hjerne og født til denne Verden i en Villa i Hellerup. Født i det Smaa som alt Stort. Blanke og varme Idealer bakset frem til Virkeliggørelse med de bare Næver. Faa Elever, faa Lærere, faa Midler — men Masser af Kræfter. Saadan var Skolen som Lille.

Men, den gav sig tidligt til at yngle. Rammerne sprængtes. Den Lille var kommet i Lømmelalderen og maatte flytte bort fra Barndomshjemmet.

Den næste Bolig var en romantisk Borg, som stemte godt med Ungdomssindet; men, som snart viste sig ogsaa at være for trang.

Saa tilsmilede Lykken os — og vi fik en Bygning, som dannede en værdig Ramme om Skolen — som vel nu maa kaldes en Voksen med sine femogtyve Aar.

Man kunde spørge om, hvad der træder stærkest frem i Mindernes Billedbog.

Dette Spørgsmaal kan kun besvares personligt.

For Undertegnede er det Væld af overordentligt vidt forskellige Elever, som — trods alt — skulde naa samme attraaede Maal — et Særkende.

Det har ofte været en streng Opgave for saavel Lærere som Elever.

Personligt mindes jeg mange dejlige Timer, Excursioner og Fællesskovture i svundne Aar.

Endnu lyser i Erindringen mange morsomme Ansigter, der bag et velvilligt Skær bar Præg af svære aandelige Fødselsveer ved at slæbe sig op i de højere Sfærer.

Men, den handlende Kærlighed i den sande Oplysnings Tjeneste er og maa fortsat være vor Skoles inderste Marv.

Dermed ønsker vi vor Leder og os selv til Lykke med de første femogtyve Aar.

Ad multos annos.

Steiner, Overlærer.

BØRNENES TRÆ...

Glad og ubevidst du kom i verden ind
med naturens egen tone i dit sind.
Aldrig skinner sol som barnets sol igen.
Lys dit hele liv du får fra den.

Johannes V. Jensen

På vor legeplads står et træ, et kastanietræ, og lad det være billedet på det liv der rører sig omkring det gennem året; fra det løves og tænder lys til kvistenes fletværk tegner sig mørkt og fint mod snegrå vinterhimle.

Et træ er liv og vækst. Det er børn også. Derfor er livet på legepladsen søgt gjort så frit som muligt så vist som leg er en integrerende del af børns arbejde. Selvudfoldelse under hensyn til det fælles vel. Den der fører tilsyn bør således mindre opfatte sig som politibetjent end som vejleder og mægler i dagens uundgåelige småstridigheder, for legepladsens lille samfund er som det store derude, repræsenterende alle, flertallet af fredelige borgere der indser berettigelsen af vore meget få regler og retter sig efter dem, men også særtyperne, den aggressive, kværulanten, den stille drømmer der lig den unge Bonaparte i kasernegården står ensom i sit hjørne rugende over private planer.

I det hele og store må livet på legepladsen vist siges at forløbe ret gnidningsløst, ikke mindst i betragtning af børnenes forskellige alder og de mange slags lege og spil der som følge heraf skal være plads til. Det hænder principet den stærkeres ret søges praktiseret, den eneste forseelse i grunden der skrides kraftigt ind imod; ikke med straffe i gængs forstand, næppe af synderlig virkning, men oftest ved nogle frikvarterers isolation indendørs for om mulig filosoferende eftertanke kunne gøre sit til ændret indstilling. Drillerier forekommer, naturligvis, sladren også; børn er, ganske som voksne, mennesker, et

begreb man gør klogt i ikke at overvurdere så lidt som det modsatte. Men naturligvis undersøges enhver berettiget klage; følelsen af tryghed og ikke mindst retfærdighed er vigtig. I denne forbindelse er også værd at nævne een ting i det mindste vi synes lykkelig fri for, at den særprægede ugleses, et væsentligt træk ved vor skole, selvsagt af uoverskuelig betydning for de pågældende nu og navnlig senere.

Legepladsens liv giver kendskab til børnene som de er, afslører karakterer og egenskaber. Og den brogede flok kan give en gårdvagt nok at gøre, særlig i perioder med sne hvor man nu og da kunne ønske sig anbragt i et skudsikkert kontroltårn selv om hovedparten af de kæmpende loyalt respekterer jagtlovens bestemmelser om fredning af lærere hele året, eller når der ved sensommertide må springes for at værge naboens æbler. Men posten rummer også glæder, kontakten der skabes, børnenes tillid. Derfor betænker man sig på for autoritær udfoldelse. Far med lempe! For hvad i alverden skulle man stille op med »tre hundrede børn sluppet ud i det fri med indespærrede livsånder i« hvis ikke man stadig prøvede at huske at børn er — børn. Det vil sige støj, uoverlagte ord og handlinger, gale streger; men også, og mest, naturlig livslyst, friskhed, gry. Liv der skal leves. Under kastanietræet!

I. T. (1953).

Mellemskole- og realeksamen

Følgende elever bestod i 1960 henholdsvis mellemskole- og realeksamen:

Steen Haagen Andersen, Rie Asmussen, Merete Baadsgaard-Bruun, Maja Lise Dam, Lone Fenster, Inge Lise Følsgaard, Hans Grauballe, Kirsten Johansen, Hanne Koch Jørgensen, Lene Jørgensen, Svend Hansted, Elisabeth Krasilnikoff, Hanne Mogensen, Janne Norup, Petter Nyrop, Ivy Petersen, Michael Reesen, Niels Skjerbek, Logan Sørensen, Klavs Thomsen, Lis Vangedal, Margrethe Wulff. — Knud Dyring Andersen, Lis Andersen, Lillian Bang, Kirsten Friis Hammer, Helle Hansen, Peter Heise, Peter Hoffmann, Torben Holtoft, Jørgen Høyer, Kirsten Herholdt, Paul Jensen, Annemette Juel-Hansen, Hans Mortensen, Lillian Bruun-Pedersen, Morten Starck-Hansen, Claudia Steglich-Petersen, Hanne Uldbjerg, Alice Weybye-Lassen.

Ulla Andresen, Vibeke Børresen, Hans Chr. Erichsen, Ayoe Esben, Jan Ulf Hansen, Ulla Breum, Peter Hørning, William Kent, Elisabeth Ketelsen, Niels Lund-Rasmussen, Per Hansen, Ole Henningsen, Karin Olsen, Lone Pedersen, Kai Rasmussen, Eva Rye, Jette Skadhauge, Mogens Højstrup, Hans Vestergaard, Marianne Westergaard, Vibeke Weybye-Lassen. — Annelise Bay-Schmidt, Anne Malte Caspersen, Birgitte Christensen, Hanne Freno, Søren Friis, Judithe Glahn, Henrik Hansen, Svend Aage Hansen, Søren Herdahl, Ib Hornemann, Ole Huus-Henriksen, Ole Bjørn Høg, Helle Jensen, Lillian Kølving, Susanne Moldenhauer, Helen Nielsen.

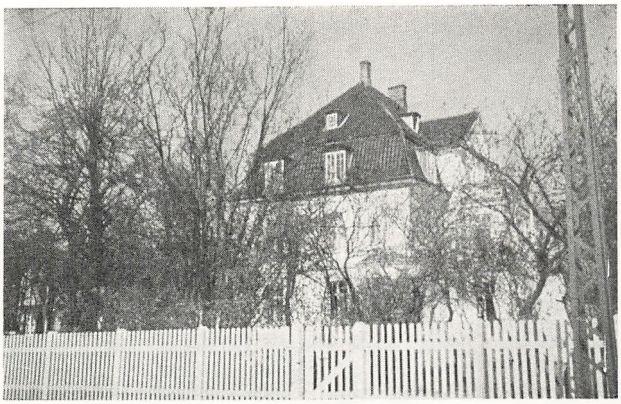

Her begyndte det —

Skolemesteren mindes —

Når en gammel skolemester sidder en stille aften og mindes de mange år, der svandt, myldrer et væld af brogede indtryk og oplevelser frem i hans sind. Han husker hine fjerne dage, da skolen ikke var større end, at den kunne rummes i stueetagen i en hvid villa, og hvor tandlægen, som havde klinik på første sal, måtte finde sig i, at ungerne i frikvarterne opløftede larmende indianerhyl, bedst som han stod og nervebehandlede en ormstukken kindtand. Her oplevede man også, at man — af mangel på klasseværelser — holdt terminsprøve i et badeværelse, mens lærerne i spisefrikvarteret holdt kaffepause på rektors kontor, der ikke var større end, at man knap havde plads til at røre rundt i koppen med teskeen. Legepladsen var en idyllisk villahave med græsplæne (der hurtigt blev slidt af!) og små, krogede frugttræer (hvis frugter på en eller anden mystisk måde forsvandt, før de blev fuldmodne!!) Her holdt vi fysikforsøg i et primitivt køkken (eksplosionsfare!) — og julemarkeder i storstuen (med brandfarlige stråtag over boderne!) Her holdt vi hyggelige skoleaftner (med sang om lejrbålet!) og herfra rullede skovtursbussen ikke bare til Asserbo, men på langtur til Bregentved, Holmegården, Stevns og Køge! Vi havde god tid dengang, selv om vi hver sommer måtte møde inde på universitetet og stå til ansvar for, hvad vi havde lært...

Men i den hvide villa oplevede vi også den *9. april 1940.* Mens tyske flyvere drønede hen over fredelige Helleruphaver som skæbnesvangre ulykkesørne, mødtes vi til morgensang og gik denne mærkelige dag i Danmarkshistorien (og en uvis fremtid) i møde med »Altid frejdig« og »I Danmark er jeg født! Dér har jeg hjemme!«

Årene, der fulgte, var på mange måder præget af tidens alvor. Mørklægningen lagde hindringer i vejen for de hyggelige skoleaftener — og på skovturene måtte vi stampe os frem pr. cykel eller tog til Furesø og omegn! — Men selv om vi måtte lære at »undvære« og »give afkald«, fik

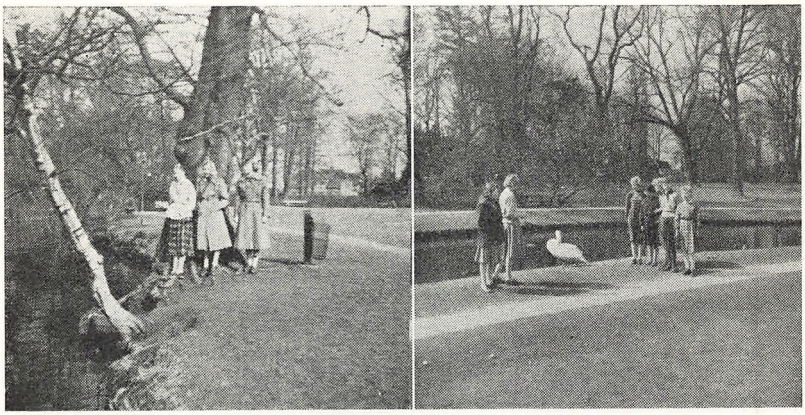

På frikvarterstur i Øregårdparken

vi også i disse år lov til at opleve glade og festlige stunder med idrætskampe og alsangstimer, højskoledage og kongefester. Vi lærte at stå sammen og fik mere end nogensinde øjet op for, hvad det vil sige at være dansk!

Det ottende år blev en milepæl på vejen. Ikke blot opnåede skolen *eksamensret,* men ved gode venners hjælp lykkedes det os at erhverve eget hus. Vi rykkede over i den gavltakkede bygning på Svanemøllevej nr. 85 — og elevantallet voksede efterhånden til 175.

Men samtidig strammede krigen sit jerngreb om Danmarks strube — og dagene, der fulgte, bar *trods daglige glæder under arbejdet og i skolelivet* på mangfoldige måder præg af mørketidens uhygge. Gang på gang hylede sirenerne. Og i skolens nærmeste nabolag lød ofte skarpe skud fra hipo-biler og drønende brag fra sabotagebomber. Her oplevede

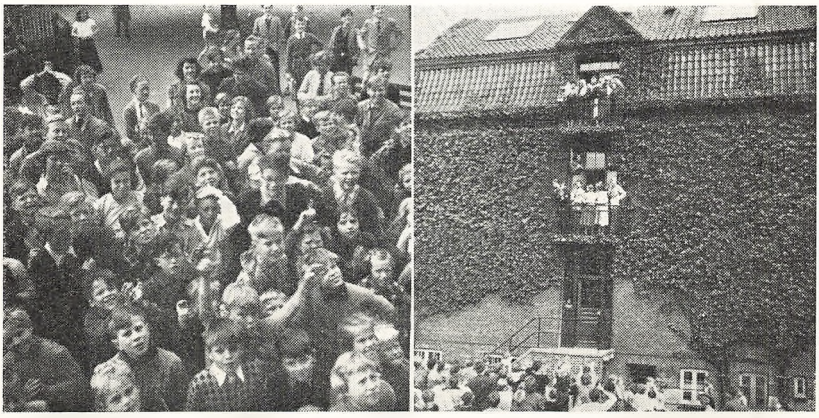

Flødekarameller! Flødekarameller!!

Fra julekomedien 1960

vi, at en lille syvårs purk, bleg og benovet, mødte op i skolegården efter at have set en »stikker« blive skudt ned på Strandvejen — og her sad vi sammenbultrede i de mørke kælderrum, da Den franske Skole og Shellhuset jævnedes med jorden. Aviser og radio meldte om razziaer, dødsdomme, mord... Hvor kunne det andet end slide på nerverne og gøre dagene til et virvar af oplevelser, der var fyldte med spænding, men også med angst og gru!

Og så kom den *4. maj 1945!* — Hin uforglemmelige aften, hvor Danmark atter var frit. Havde skoleårets første måneder været fyldt med bange anelser, så fejedes himlen pludselig ren — og vi åndede op efter »herrefolkets« kvælertag. — Det var en glad og lykkelig skare elever, lærere og forældre, der den 9. maj 1945 samledes til en festmorgensang mellem rød-hvide flag og nyudsprunget majløv og lyttede til Svend Methlings mandige recitation af Helge Rodes skønne ord om *det* Danmark, om hvis frihed vi vil værne...

Og så fulgte nogle festlige forårsdage med kærkomne besøg af gamle elever, der vendte hjem fra Sverige, Frøslev, Vestre, Neuengamme og Theresienstadt, og med korte lynvisitter af raske frihedskæmpere med trefarvede armbind og maskinpistoler over skulderen.

Politiet underviser i cykelkultur

Men også den røde skolebygning på Svanemøllevej blev for lille, efterhånden som elevantallet voksede. Ved støtte fra en forældrekreds og ved forlagsboghandler *Steen Hasselbalchs* og landsretssagfører *Sv. E. Kühns* store og uegennyttige arbejde lykkedes det os at erhverve det gamle Aurehøj Statsgymnasium. På skolens 11 års fødselsdag indviede vi vor nye bygning. Arkitekter og håndværkere havde slidt i det ferien igennem, for at alt kunne stå klart til at modtage de 270 elever, der vendte hjem fra en pragtfuld eventyrsommer, hvor solen havde strålet hver evig eneste dag fra en blå himmel.

Naturligvis frygtede gamle elever, at skolens hyggelige »særpræg« ville forsvinde under de store og rummelige forhold. Ville den venlige omgangstone ikke få ringere kår, når eleverne ikke længere skulle holde frikvarter i en blomstrende villahave med frugttræer og grønne plæner? Og ville noget af »det gamle« ikke forsvinde med de små klasseværelser og den dagligstueagtige hygge?

Nuvel —! Gamle minder har som bekendt en særegen klokkeklang — men til syvende og sidst er det jo ikke de ydre rammer, der er det afgørende. Livet fortsattes på Gersonsvej 43. Her fik vi en længe ønsket gymnastiksal, en græsbegroet håndboldbane — og plads til at røre os uden hvert øjeblik at støde sammen. Her indførte vi skolefilmen og holdt julemarkeder af større og større format. Her samledes vi til små klasseaftener og holdt skoleballer og karnevaller o.s.v. o.s.v. Og her *arbejdede* vi under gode og rummelige forhold og prøvede på at »skabe hverdag om til fest«.

Skolen var blevet en »rigtig« skole, men skolens *hjerteslag* var det samme, som da vi startede. den 18. august 1936.

G. J.

Skovturen kalder

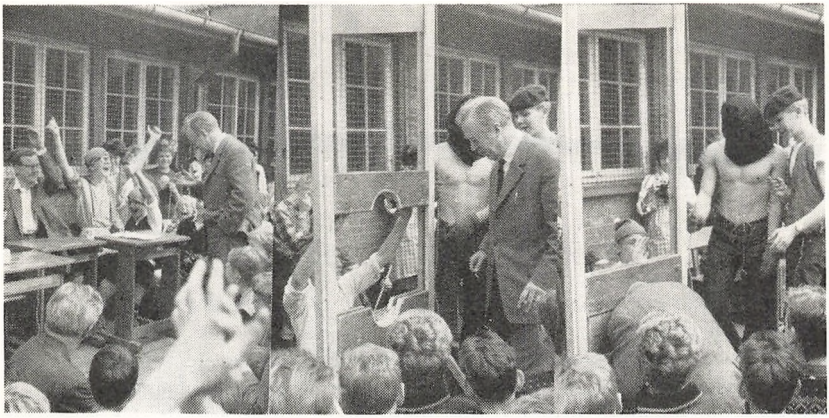

Realisternes sidste skoledag: En lærer bringes til skafottet

PÆDAGOGISKE STRØTANKER ...

De jager med sputniker for at udforske rummets gåder. Vi andre har nok at gøre med at hitte rede i barnesindets virvar af længsler og drømme.

Mens de lærde pædogoger drøfter skolestruktur, hinker børnene uanfægtet paradis på solskinsfliser.

Hvis alt gik, som havegartneren prækede, døde grøftekantens vilde blomster.

Hvorfor straffe den elev, der kommer for sent til timen, med en lukket dør? Det kunne jo være, han mødte med et åbent sind.

Når jeg møder et tillidsfuldt smil hos en uvorn knægt, dør bebrejdelsen på mine læber.

Giv den »uforbederlige« laban en fair chance — det er måske den, han har ventet på.

Midt under dagens søvndyssende pligtarbejde vækkes jeg af sprudlen fra uventede kildespring.

Kærlighed er blevet en forslidt glose, som kun får nyt indhold, hver gang du gør den til centrum i dit eget liv.

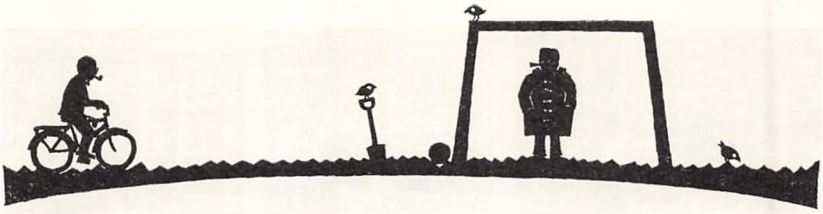

SPORTEN VED SKOLEN (i 25 år)

Oven- og nedenstående tegning beretter i meget korte træk lidt om sporten ved skolen.

Vor første sportsplads var en byggeplads. Den første måned var jeg lidt nervøs for at have placeret mig på en forkert byggeplads, da der aldrig kom en elev. Billedet eller tegningen illustrerer, at det trods alt var det rette sted. Tegningen viser Gunnar Jørgensen, der kommer cyklende med min gage. Tegningen er lidt pralende, da der ikke fandtes mål på byggepladsen. Det var nu også ligegyldigt, da vi ikke havde nogen bold.

Nederste tegning viser noget mere liv på sportspladsen. Skolegården er hvert frikvarter et myldrende liv af boldspillende piger og drenge. Gårdvagten påstår, at der knap er plads til ham, men det er lidt overdrevent, så kom blot! De fleste har efterhånden anskaffet sig en bold. Nogen kommer ligefrem driblende til skole. Til morgensang ville en optælling vist vise, at der var flere bolde end sangbøger. Man har det indtryk, at eleverne, inden de går hjemmefra, undersøger, om de har bold og madpakke.

En lidt trist udvikling er en beretning om en elev, der det sidste halvår ikke har forsømt én gymnastiktime, men til gengæld heller ikke har deltaget i én regnetime.

Som gymnastiklærer er man glad for at se interesse for sport (glarmesteren deler min interesse), men det skal være en afveksling, det må ikke tage magten.

Jeg kan glæde eleverne med, at vi snart får gravet springgrav på sportspladsen.

Mulighederne for at deltage i H.I.K.s fodboldturnering fra efteråret er store.

Atter i år havde vi besøg af Skovgårdsskolen, som vi besejrede med 2 kampe mod 1. Det var dejligt at se holdene kæmpe rent og fair. Lige så dejligt var det at se spillepladsen omgærdet af et interesseret og til dels sagkyndigt publikum. *P.*

Af skolens dagbog

Et slag kort på rektors kontor

18. AUGUST: Det nye skoleår begynder. Oplæsning af skuespiller ved Det kgl. Teater *Henry Lohmann.*

7. SEPTEMBER: Skovtur i turistbiler til Asserbo.

17. SEPTEMBER: Underholdningsafdelingen arrangerer en munter aften for mellemskolen og realklasserne.

15. OKTOBER: Alsangstime med efterårssange.

DECEMBER: Atter i år afholdtes et storslået JULEMARKED under *Albert Kåsbøls* dygtige ledelse. Den sidste dag før juleferien opførte 7y en nissekomedie.

11. FEBRUAR: Forberedelsesklasserne slår »Katten af tønden«.

25. FEBRUAR: »Karneval i Paris«.

25. MARTS: Påskeafslutning.

Den årlige håndboldkamp mellem lærere og elever

Skolepatruljen

16. MAJ: Realisternes sidste skoledag — med lærerhenrettelse og håndboldkamp.

FORSKELLIGT: Adskillige klasser har foretaget udflugter til Sverrig. I gymnastiksalen er forevist en række film. De ældste elever har været på ekskursioner. Endvidere har der været afholdt en del alsangstimer.

Willi Naumanns mindegave

Hvert år uddeles en bog til en elev, som året igennem har ydet en særlig fortjenstfuld indsats for skolelivet. I 1961 blev det *Søren Herdahl.*

Meddelelser

SKOLENS LEDER træffes daglig kl. 14-15, men der kan altid telefonisk aftales andre tider.

FORÆLDRESAMTALER. Forældrene er hjertelig velkommen på skolen. En samtale om barnet — dets evner, arbejdsmåde og fremtid — vil altid være af værdi både for hjemmet og for skolen.

SKOLENS LÆGE: *Mogens Krasilnikoff.*

NB. Bøger og tøj bedes mærket med navn

SKOLENS TELEFONER: Helrup 4395 (lederen). Helrup 35042 (eleverne).

— Det nye skoleår begynder tirsdag den 15. august —